

בש"פ 7445/21 - רון בן שושן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7445/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: רון בן שושן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-עמ"י 45784-10-21 מיום 20.10.2021 שניתן על ידי השופט עמית כהן

בשם המבקש: עו"ד פאולה ברוש

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור, לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ע' כהן) בעמ"י 45784-10-21 מיום 20.10.2021, במסגרתה נדחה ערר המבקשת על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ר' סולקין) במ"י 4667-10-21 מיום 7.10.2021.

2. ביום 3.10.2021 התבקש מעצר המבקש בחשד לביצוע עבירות של הדחת קטין לשימוש בסמים מסוכנים, לפי סעיף 21(א)(1) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה); סחר בסמים לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודה; החזקת סם מסוכן לשימוש עצמי לפי סעיף 7 לפקודה; וכן החזקת סכין וטיפול רשלני בחומר רעיל, לפי סעיפים 186 ו-338(א)(8) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. ביום 4.10.2021 הורה בית משפט השלום על הארכת מעצר המבקש עד ליום 7.10.2021, תוך שנקבע כי בעניינו של המבקש מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות ושיבוש הליכי משפט.

4. בתום הארכת מעצר זו הוגשה בקשה נוספת להארכת מעצר המבקש, אשר נדחתה מהטעם שבנסיבות העניין עילת המעצר הסטטוטורית אינה "בעצימות גבוהה", וכן בקביעה שעילת המעצר נחלשת עוד יותר, משלא חלה התפתחות ראייתית משמעותית בתיק. על כן, הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש בכפוף למספר תנאים, ובכלל זה איסור יצירת קשר עם המעורבים בפרשה למשך 180 ימים ואיסור על נהיגה ברכב מנועי או הימצאות במושב הקדמי בו, למשך 90 ימים - וזאת נוכח העולה מתיק החקירה, כי המבקש משתמש באופן קבוע בסמים מסוכנים.

5. על שני התנאים המפורטים המבקש הגיש ערר לבית המשפט המחוזי. לאחר שהתקיים דיון ביום 20.10.2021 הסכימו הצדדים על קיצור תקופת איסור יצירת הקשר עם מי מהמעורבים בפרשה למשך 30 ימים, וכי התנאי הנוסף יחול על נהיגה בלבד - ולא הימצאות במושב הקדמי.

עם זאת, בית המשפט קבע כי אין לבטל את התנאי על הגבלת הנהיגה בנסיבות אלו, בהן ברכבו של המבקש נתפס חומר החשוד כסם. צוין כי לפי הפקודה נאשם שמורשע בעבירת החזקת סם מסוכן רישונו צפוי להיפסל, דבר המלמד על המסוכנות שיש בנהיגת אדם העושה שימוש בסמים, וכי בעניינו המבקש מסר בחקירתו כי הוא נוהג לעשן מריחואנה מדי יום. בהתאם, נקבע כי מדובר בתנאי סביר ומידתי.

6. מכאן בקשת הרשות לערר שבפניי, במסגרתה טוען המבקש כי בנסיבות אלו, בהן אין כל חשד לביצוע עבירות נהיגה, לא היה מקום להורות על פסילת רישיון המבקש.

נטען כי מדובר בסוגיה משפטית רחבה, החורגת מעניינו הפרטי - והיא פרשנות סמכותו של בית משפט להטיל על חשוד תנאי שחרור מגבילים שאינם מנויים בחוק המעצרים, וזאת בשלב החקירה. לטענתו, בית המשפט יהיה "רשאי להטיל תנאי שחרור שאינם מנויים באופן קונקרטי בחוק, אך במצבים בהם קיים חשד קונקרטי וברור לביצוע עבירה רלוונטית לעניין", ומאחר שבעניינו המבקש כלל לא נחשד בנהיגה תחת השפעת סמים - אין כל מקום להורות על תנאי כזה.

7. דין הבקשה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

8. בקשת רשות לערור על החלטה בעניין מעצר מתקבלת רק במקרים בהם מעוררת הבקשה שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר ההחלטה עליה נסובה הבקשה פוגעת במבקש באופן חריג וקיצוני (בש"פ 3970/18 אסווד נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (5.6.2018)). הבקשה שלפניי אינה נופלת בגדרם של מקרים אלה.

9. סעיף 48 לחוק המעצרים מקנה שיקול דעת רחב לבית המשפט המורה על שחרורו של חשוד או נאשם, בנקטו בלשון "בית המשפט רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון, לרבות...". כמו כן, לא מצאתי עמוד 2

כי התנאי שנקבע אינו סביר ומידתי בנסיבות אלו.

10. בניגוד לטענת המבקש, תכליתו של התנאי שנקבע בעניינו, כפי שעולה מהחלטות בתי משפט קמא, היא מתן מענה למסוכנות המבקש - ולא "מקדמה" על חשבון העונש, כלשונו. בית המשפט המחוזי ציין במפורש כי על-פי עדותו שלו המבקש נוהג לצרוך סמים מדי יום, ומשנמצאו הסמים בכלי רכבו - אכן יש ממש בחשש מפני מסוכנות המשיב בעת נהיגה, וזאת חרף העובדה שלא נחשד בכך.

11. אכן, מקובלת עליי הטענה העקרונית כי על בית המשפט הקובע את תנאי השחרור לתת את הדעת על השלב בו מצוי ההליך, אולם לאור נסיבות העניין, המצדיקות כאמור את קביעת תנאי הגבלת הנהיגה - אין כל מקום להידרש לשאלה העקרונית שהעלה המבקש.

12. משכך, ובשים לב לקביעת התנאי למשך 90 יום - דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ג' בכסלו התשפ"ב (7.11.2021).

ש ו פ ט